

Tre Menneskebørn.

af
Pansy.

Tre Engelse efter Originalens 145de Udsind
ved
Wilh. Rasch.

(Sluttet).

„Champagne?“ svarede Tommy stød, „det var i Vand, Isvand! der er ingen i det Hus eller i vor Forretning, der kører for Vinsklasterne; det kan De være ganske rolig for.“

„Godt det samme, Tommy, — staa blot fast paa det! Men hvad som der saa, efter at I havde skaalet og drukket Vand? Er Fru Sottings her i den Anledning? Hvor Liden løber! Hvor længe er det egentlig siden, hun rejste bort?“

„Snart tre Aar! nej, hun er her ikke, hun skal nok være paa af Helbred; men de tager til Chicago til hende, hele flokken. De rejser med Firetoget, og vi kører alle til Toget med dem, ti Bogene; jeg har blot været her hente en Pakke til Hr. Steffens. De maatte vente med Besøget til en anden Dag, for De nok.“

Da hermed satte Tommys skinnende Støvel og hvide Bøst sig i Bevægelse hen ad Forlovet.

Efter at Besøget i Chicago og afsluttede andre fornuftige Smaaturs var til Ende, skiftes de unge Par en smuk Lunimorgen ved Cleveland Banegaard. Henry og hans Sustru for at drage ind i deres nye Hjem, medens Hr. og Fru Wallery tog til New York. Theodor havde maatte været der en Snes Gange siden sin Dag, da han fulgte med Hr. Sottings, men han havde altid været travlt optaget af Forretninger og haft grumme liden Tid for sig selv. Nu var det derimod noget andet, og da han med sin unge Sustru ved Armen vandrede gennem Gaderne, oprullede han Billeterne fra sin Tid for hende, hvad der var hende haade til megen Fornøjelse og til stor Lyden over Herrens Besøg og de Mennefe. Det Hotel, til hvilket han havde fulgt hendes Fader, maatte de naturligvis bo paa; men da han førte Dora op ad den brede Trappe og ind i den elegante Forhal og lod indføre i Fremmedbogen „Theodor S. Wallery og Fru“, da var det virkelig svært nok at holde fast ved, at han og den lille Smagt, der sin Morgen trængte sig frem mellem Gaderne for om muligt at opfange Navnet paa sin Nefsefælle, var en og den samme.

„Nu har jeg i Sinde at vise dig noget af al den Glendighed, der findes i denne elegante By!“ sagde han til sin Sustru en Formiddag, da de forlod deres Bogn efter en længere Sketur. „Det er en mærkelig By i den Henseende; jeg bliver aldrig saa fællet af Modfatningerne i Mennefelivet, som naar jeg er i New York.“

„Da tænkte jeg netop i Gaar paa, hvor forbausende saa fattige Stoffer jeg havde set her i Gaderne!“ svarede Dora.

„Vent et Øjeblik; jeg tror, at du i mindre end ti Minutter vil være tilbøjelig til at mene, at der ikke findes andet end fattige Stoffer her.“

De drejede pludselig om et Hjørne, og om det havde været „Øjskilleber“, kunde Stenen ikke have flittet hurtigere. Glendighed! Det Ord kan ikke rumme alt det, de nu fik at se; „vandrende Skæbner“ kaldte Dora det altid siden. Det trodsede enhver Beskrivelse, og hun klængede sig tavs og halvt frygtfuld til sin Mandes Arm. Ogsaa han blev tavs og syntes ganske optaget af at se hende og frie hende fra ubehagelige Sammenstød.

Pludselig udbød han: „Men se dog, Dora, der ligger den Vagn, jeg har købt om, men endnu aldrig set; jeg har aldrig før haft Tid til at naa saa langt her ind ad. Kan du tænke dig en herligere Dase midt i denne Erten?“

Ja, der laa den, den store, smukke Vagn, ragen- de op over alle sine Omgivelser, og i store Bogtaver stod at læse, saa Fiet maatte opfange det allerede i lang Afstand: „Hjem for hjemløse Værn.“

Dora saa op og smilede, og saa faldt Laarerne en for en paa hendes Mandes Brøst; det syntes hende næsten, som om en Engel talte til Verden midt i dette uhyre Mørke.

„Tænk, om jeg havde kendt et saadant Sted, da jeg hin Dag var i denne By; hvor helt anderledes vilde Verden da ikke have syntes mig! Jeg havde aldrig tænkt mig, at der noget Steds kunde være et Hjem for faa den som mig.“

„Men Theodor!“ afbrød hun ham mildt, „hvis du havde kendt dette Hjem eller et andet lignende og var gaaet derind i Stedet for at tage til Cleveland, hvor mon du saa havde været nu, og hvad var der blevet af mig?“

Theodor saa smilende paa hende og drog den Haand, der hvilede paa hans Arm, tættere til sig, idet han svarede: „Jeg er fuldt ud tilfreds, min egen Ven! Jeg har aldrig iffe over den Haand, der har ført mig. Jeg har sandelig kun Grund til at være lykkelig ved min Lod i Livet; men der er vel ikke mange Drenge af min Slægt, der faar sendt smaa blaasjede Piger til at vise sig i Belfort.“

„Der er ikke mange Dr. Virge'er eller Sr. Steffens'er!“ sagde Dora bestemt, og Theodor's Svær var det ikke mindre.

„Nej, det har du desværre Ret i; var der blot flere! Men dette her er et stort Foretagende, lad os gaa ind; jeg har ofte tænkt derpaa, men for du, jeg har vist ventet paa, at vi to skulde sølges ad!“

De gik op ad den brede Trappe og ind i Salen, hvor Væggene i Rundbuevis vare maalede ved Middagsbordet og sad der med de mest straalende Ansigter; men det traf sig nu netop ogsaa, at det var en Festdag for Hjemmet. Var det vel muligt andet end at blive faldt med Glæde ved alt, hvad der var at høre og se; det var i alt Fald næsten umuligt for vore to Venner at rive sig løs. De vandrede rundt i de store Sale, hvor der var en Rigdom af Blomster, og hvor Slangplanterne snøede sig op ad Vægge og Søjler; de littede til det store storslåede bløde Toner og jublende sammen med Væggene, da de efter Maalkidtet sang deres glade Sange og markerede rundt til Musikens Toner. Saa blev der talt lidt til dem, og just som Theodor stod og littede, kom Forstanderen, Sr. Bogt, smilende hen imod ham og hans Sustru:

„Jeg ser, De er glad ved Væggene, min Herre!“ sagde han herteligt; „vil De ikke nok glæde os med at sige et Par Ord til dem; det vilde være bedst for de smaa at høre lidt af en Mand, hvis Skærlighed til dem staar at læse i hvert et Træk.“

Theodor svarede roligt: „Nej, jeg vil ikke tage deres Tid, de har hørt Taler nok, og mit Hjerte er alt for

fuldt til, at jeg kan faa Ordene frem. „Men,“ fortsatte han, „skrive min Tale, det vilde jeg gerne, om De har Pen og Blæk ved Haanden.“ Han blev ført hen til Pul- ten, og da han havde gjort nogle faa Bemærkninger i sin Anvisningsbog, stod han tegnet for fem Hundrede Dol- lars til „Howard-Mission.“

„Svor jeg dog ofte maatte Dr. Virge for hin udmærkede Prædiken om Tiende og den fære gamle Ved- ste for hendes Udlægning af den!“ sagde han til Dora, da de forlod Høretshjernet. „Det er underligt at se, hvorledes enhver Tilfældighed til det gode kan føres til- bage til en eller anden ubevidste Indflydelse; hvor det dog gaelder om for os som Dystets Værn at vandre i Dystet.“

Snart drog de hjemad; hun i Albany blev de nogle faa Timer for ved hans Moders Grav sammen at opsen- de en Tak til Herren for, hvad han ved hende havde ladet lykkes, og for sammen at bede Herren have Værn- hjertighed med hans stoffels Fader, om han endnu var i Live, at han saa dog i den ældste Time maatte lade sig indsamle og gaa hjem i Fred.

Det kunde vel være henvend tre Aar senere. Vuf- falo-Eksprestoget var atter noget forsinket, og Hr. Henry Sottings fik utaalmodig op og ned ad Perronen.

Endelig kom det, og Henry mødte Theodor med et: „Befkomme hjem, fare Ven! Du er ellers drøj at gaa og vente paa; ligner det noget at komme saadan im- lende, og det paa saadan en Tidspunkt! Til Lykke med Drenge!“

„Tak, Henry! Men vil du stande, saa stand paa Ruffen; jeg har gjort det indvendig den sidste Time!“ svarede Theodor muntert.

I den for Stationen holdt Mallerns Vogn; de to Herrer steg ind, og af Sted gik det for ikke at holde, før de ad Alleen var ført op foran det forhenværende Sottingslund, der nu var det mindre prangende Raan „Elmely“, og hvor det første, Ljet mødte, naar man traadte ind i Forhallen, var en stor Tavle med Ordene: „Hellegit Herren!“

Middagsbordet stod dækket, da de kom, og Vedste- fader Steffens, som han selv kaldte sig, samt Dr. Virge med Fru og naturligvis Fru Winny Sottings og Hr. James Martvorfen, der endnu vandrede om som Væber- vend, var til Stede, thi i Dag fejredes John S. Mal- lerns etaarige Fødselsdag. Den rødfarvede Smagt laa og sov i et Sofahjørne, thi en endnu yngre Gæst, den otte Aar gamle Benjamin Sottings havde taget hans Bugge i Besiddelse; begge maatte imidlertid op og parerede ved Middagsbordet. Vedste-fader Steffens nedbad Herrens Besøgsgæster inden Maaltidet, og Pastor Virge laade dem alle Salmissens Ord: „Min Sjæl, lov Herren, og glem ikke alle hans Velsigninger!“ alvorligt paa Sinde. Ja, det var en dejlig Dag; der var herligt at være paa „Elmely!“

Bennerne var taget af Sted; men inden Sr. og Fru Sottings begav sig til deres Hjem, der kun laa nogle Minutters Gang derfra, samlede de to unge Vægtepar ved Væggens Reje for at forene sig i Bøn til Herren om, at han vilde give dem Vidson til at vogte de smaa Lam, han havde betroet dem, saaledes at de maatte blive bevarede gennem hele Livet som hans Værn, og at en af Frugterne heraf ogsaa maatte være, at de maatte blive Medarbejdere i Kampen mod den store Kristelse, hvis færelsefulde Kæmper deres Forældre havde set saa meget af.

Den retfærdiges Krægt er et Livens Træk, og den vise vinder Sjæle.

Sal. Ordsp. 11, 30.

Galej-slaven.

(Efter Dr. A. Wildenhahn.)
(Indsendt af Ethan Mengers.)

Tre Mil fra den franske Stad Toulon, i Departementet Var, ligger ved Kysten af Middelhavet en lille By, som kaldes Hæres, og som, hvis noget Sted paa Jorden fortjener Navn af et Paradis, med fuldkommen Ret kan gøre Fordring derpaa. Paa de tre Sider om- givne af Bjerge og mod Siden beskyttet af stejle Klip- per ligger Byen i en vundig Dal, der ligesom en Gave, anlagt af Staberens egen Haand, udbreder sig til alle Sider lige til Foden af Bjergene. Her sender man ingen Binter; det er, som om Naturen i denne afsides Dal ingen Svile behøvede. Naar hos os alt er øde og mørkt, naar Sne og Is dækker Landet, og enhver tyr ind i den varme Stue, blomstrer der Orangetræerne og blander sin Duft med Afasiens og den spanske Jasmins, mens stoggefulde Lunde indbyder den trætte til Svile og Vedertvælgelse.

Skulde man ikke tro, at her kunde der kun bo lykkelige Mennefe? En bitter Fjende af den menneskelige Lykke, mange af de Sygdomme, nemlig, som Mennefe- ne er underkastede paa Legemet, findes ikke her; thi sige, som intet andet Sted kan finde Helbredelse og Redning, sløgtet derhen og undgaar som oftest den truende Død. Men den anden Erkjendelse af den menneskelige Lykke, som bor i Mennefets eget Hjerte nemlig Egenkærlighed og verdslige Begæringer, har ogsaa her beholdt sin Magt, thi hvor der lever Mennefe, der har ogsaa Synden sit Hjem.

I Begyndelsen af det syttende Aarhundrede stod paa det Bjerg, som hæver sig langt mod Nord, et Hus, bygget af Træ, simpelt og lille, men dog med et hygge- ligt og net Udseende. Citrontræerne omgav det paa de tre Sider og dannede en vundig lille Lund, hvori Bebo- erne kunde hvile efter Dagens Nøje. I det Solen var ved at gaa ned, legede tre Værn i en Alder af tre til syv Aar i det varme, bløde Græs, og en gammel Mand med solbrændt Haar saa med Velbehag paa de glade Værn, ordnede deres Lege, stillede Fred, naar de to Gutter kom i Strid med hinanden, og gnyngede den lille Pige paa sit Knae.

Moderen til disse Værn, en Kone paa nogle og ty- ve Aar, kom ud med deres Aftensmad. Væggene var friske og blomstrende om Hjørnerne paa Marken, og de var Vedste-faderens daglige Glæde. Skulde man ikke tro, at denne Kone maatte være en lykkelig Moder? Og dog var hun det ikke. Et tungtsindigt Træk om hendes Mund forraabte, at hendes Hjerte var paa en dybere Videlse.

„Sabine“, sagde den gamle Mand, „du er i Dag saa fregmodig! Har min Søn igen forvoldt dig Sorg?“

„Desværre maa jeg sige ja dertil“, svarede den unge Kone med frembrudende Laarer. „Vi kunde være saa lykkelige; vi har en god, indbringende Forpag- ning, vore Værn er raske og gør os kun Glæde, og dog er alt dette ikke nok for min Mand. Han overlader Arbejdet til Hølene, og i Steden for at bestfatte sig med sine Værns Opdragelse strejfer han fra Morgen til Aften, ja ofte til langt ud paa Natten, omkring i Mark og Skov og finder sin Glæde i at gaa paa Jagt. Saa kommer han hjem og er gnaven og fortvædet, giver mig ikke et venligt Ord, ofrer de stoffels Værn, som strækker deres Arme ud efter ham, næppe et flygtigt Blik og gaar ofte bort igen efter et Par Timers Svile. Al, jeg frygter for, at han søger flet Selskab.“

„Min stoffels, forfærdige Søn!“ udrøbte Oldingen. „Leonardo er god god, han har altid været min Alderdoms Glæde; men nu i de sidste to Aar er denne uhyggelige Videnskab, dette ærefælske, nordentlige Liv kommet over ham. Du har Met, Sabine, naar du taler om flet Selskab; Værdene Lucil og den unge Francis- co, som han omgaaes med, er raa, vilde Karle, der ikke finder Behag i regelmæssigt Arbejde, men bestandig stalker om. Det maa blive anderledes; endnu i Dag vil jeg tale med ham.“

„Al, gør det, Vedste-fader“, bad den unge Kone, „Gud velsigne eder, hvis det lykkes eder at give en ufyl- selig Kone hendes Vægtfælle og de forladte Værn deres Fader tilbage.“

Sabine gik ind for at give Hølene Aftensmad, og kort efter nærmede sig en ung Mand, stor og stærk, af flottig Bygning og med solbrændt Ansigt. Han bar et langt Gæver over Skulderen og en bred Kniv ved Siden, og en langhaaret Sund løb foran ham.

„Gud Aften, Leonardo!“ raabte den gamle ham i Møde. Sønnen besvarede denne Siffen fort og vilde ikke forbi. „Ej, min Søn“, vedblev den gamle, „har du ingen venlig Siffen til din Fader? Vil du ikke se dine Værn?“

„Jeg har ikke Tid!“ svarede Leonardo. „Jeg maa straks bort igen.“

„Hvorhen?“ spurgte Vedste-faderen. „Solen gaar ned, og enhver vandrer hjem til sin Familie, som han har været adskilt fra under Dagens Forretninger. Du alene tænker ikke paa, at du ogsaa bør være i dit Hjem, og at din Kone og dine Værn længes efter dig.“

„De behøver mig jo ikke“, svarede Leonardo faldt. „J er jo til Stede, dersom de ellers behøver nogen Væ- fttelse.“

„Svad siger du?“ raabte Faderen i en bedrøvet Tone. „Tror du, min Søn, at du saaledes uden videre kan overdrage til en anden de Pligter, Gud har paalagt dig som Vægtfælle og Fader? Velsaar dine Pligter blot deri, at du i Nødsfald beskytter dem? Skal du ikke snarere være en tro Husholder og Husfader? Skal du ikke dele din Sustrus Beskæmring, være til Stede med Raad og Dåd, opretholde Ordren i Huset og tage dig af Vedriften? Du taler om Vægtfælle; hvad mener du dermed? Tror du, Møvere eller vilde Dyr bryder sig ind hos os, saa vi har noget at forvare os selv og Væ- renene imod dem? Men du har Met, min Søn, vi kan nok trænge til Vægtfælle, men en ganske anden end den du tænker paa. Jeg mener Vægtfælle af den himmel- ske Fader, som udbreder sin almægtige Haand over Familien; men da maatte det dog være bedst, at Husfaderen var hos sin Familie og bad og tattede sam- men med dem!“

„Jeg ved ikke“, sagde Leonardo mørkt, „hvad I finder at dable hos mig i Dag.“

„Ikke alene i Dag!“ svarede den gamle. „I to Aar har jeg funnet dable dig derfor; men jeg har ikke gjort det, fordi—ja, hvorfor skulde jeg ikke sige det?—fordi jeg ikke har haft Mod dertil. Naar jeg nu siger, at Gud har fundet dig værdig til at være Fader til tre Værn, hvis Opdragelse tilkommer dig, saa skulde man ogsaa tro, at du kunde opbrage dem. Men at sige en Fader, hvad han skal gøre for sine Værn, er ikke let, ikke en Gang for Vedste-faderen; thi det nøder ham til den smærelsefulde Vægtfælle, at hans Søn ikke er værdig til at være Fader!“

„Fader!“ for Leonardo op med en billed og truende Mine. „J ved, at jeg kan taale meget af eder; men I maa dog vide, hvor vidt min Husret gaar.“

„Navnet, det ved jeg!“ sagde Vedste-faderen hurtig, men dog med Ro og Skærlighed. „Din Met bestaar deri, at du kan rive dit Hus ned, naar det begher dig. Jeg mener ikke disse Bygninger, men din Familie. Du har Vidder nok i Hende til at ødelægge eders Velstand, til at frænde din Sustru til Døde, til at føre dine Værn paa Bejen til timelig og evig Glendighed og til at forbitre din gamle Faders sidste Lovendaa. Iaa han gaar i sin Grab med Sorg og Skummer. Det er din Rettighed, og der- som du vil benytte dig deraf, saa ved jeg ingen paa Jorden, der kan forhindre dig deri!“

Den gamle Mand sagde disse Ord med den dy- beste Særgmodighed, mens Laarerne traadte ham i S- nene. For at skule sin Nærelse tog han den lille Pige paa Stedet, strøg hendes brune Haar fra Panden og kærtegnede hende. Men begge Gutterne stod ved hans Knae og saa med Engstelse og Forundring snart paa Faderen, snart paa Vedste-faderen, som om de mærkede, at det ikke var rigtig fat.

Leonardo stirrede med mørk Mine hen for sig og sigte Raathunden bort med Uvilje, da den loerende nærmede sig. Den gode og den onde Mand kæmpede i hans Sjæl, og det saa først ud, som om den onde Mand skulde gaa af med Sejren. Leonardo gik frem og tilbage med urolige Skridt, tog Gæveret fra Skulderen og hængte det paa en Gren, blev staaende og sagde hæf- tig: „Fader, sig mig, hvad har I egentlig imod mig?“

„Jeg har det imod dig, at du har forladt din fer- ste Skærlighed“, svarede Oldingen med Skriftens Ord. „Gvad har din Kone og dine Værn gjort dig, siden du flet ikke bekymrer dig om dem? Gvad har Gud gjort dig, siden du saa ofte overtræder hans Bud, som han har indskrevet i dit Hjerte?“

„J er for streng imod mig“, svarede Leonardo mørk. „Gvad end jeg gør da? Er det da saa straf- værdigt og syndigt at gaa paa Jagt?“

„Det kommer alt sammen an paa, under hvilke Om- stændigheder det sker“, svarede den gamle i en mildere Tone. „Jagten er ikke din Forretning, og dersom du kun bestfatte dig dermed en Gang imellem, saa havde det heller intet at betyde. Men denne Omstrejfen er bleven en Videnskab hos dig. Du forsømmer dit egentlige Ar- bejde derved; du er ofte Dag og Nat borte fra dit Hjem, og naar du kommer, bringer du ikke nogen fredelig Mand med, men er gnaven og fortvædet, og ingen kan gøre dig til Pas. Ved et Ord, du forglemmer dine Pligter som Vægtfælle, Fader og Husbond og tænker

ikke paa, hvor inderlig det bedrøber mig, naar jeg ikke ser dig vandre den rette Vej.“

Leonardo blev bevæget ved Faderens Ord. „Al dette har jeg ikke tænkt paa“, sagde han. „Jeg vilde sandelig ikke bedrøbe nogen.“

I det han sagde dette, gled et Udbrud af Smerte og Anger over hans Ansigt; men desværre, selv denne Stemning skulde falde ud til det onde. Sabine traadte i dette Øjeblik ud af Huset og ilede hen til sin Mand. I en kærlig bebrejdende Tone greb hun hans Haand og sagde: „Du slumme Mand, kommer du nu endelig tilbage? Elfter du da flet ikke mere mig og Børnene, siden du saaledes har funnet forlade os?“

Men hvilken Virkning havde disse velmente, lær- lige Ord? Hurtig som Lynet forsvandt ethvert Udbrud af Anger fra Leonardos Ansigt, og Vrede, Trøds, Stol- hed og Spot talte ud af hans Miner. „Er det saaledes ment?“ raabte han. „I driver et aftalt Spil med mig! I behandler mig som en stoffels Synder, der paa Knae skal bede om Naade! Vort med eder!“

Han rev Gæveret ned af Kræet, kaldte paa Hunden og ilede bort med hurtige Skridt; Sabine, Vedste-faderen og Væggene raabte grædende efter ham; men han gæbte ikke derpaa, stormede af Sted med en rasende og var snart forsvunden i Skoven. Det var Egenkærlighedens og Hoffærdighedens, som vandt sin sørgelige, dæbringende Sejrr over Leonardos bedre Følelser. Dersom Sabine ikke var kommen, vilde Leonardo have kastet sig for sin Faders Fødder og til sin Sustrus Hjerte, bedet om Til- givelse og lovet Forbedring. Men Sabines uventede Mellemkomst dræbte paa en Gang den gode Mand, som var vaagnet hos ham.

Omtrent Allokken et om Natten efter denne for Leonardos Familie saa sørgelige Dag løb pludselig en heftig, næsten angstelig Vægtfælle paa Væren. Sabine, som ikke kunde sove, forbi Sorg og Beskæmring lyngede paa hendes Hjerte, stod op, ilede til Væren og spurgte: „Hvem er det?“

„For Guds Skuld, luk op!“ svarede hendes Mand's Stemme. Sabine lukkede op, og Leonardo styrkede ind, bleg og forvirret, og luffede Væren efter sig med en saadan Angst og Hurtighed, at man skulde tro, han blev forfulgt af Møvere eller Mordere.

„Leonardo, hvad fattede dig?“ spurgte Sabine, skæl- vende af Angst. „Er der tilfældigvis dig nogen Ulykke? Al, Leonardo, tal dog! Din Tavsbedrøber mig!“

„Sabine“, sagde nu hendes Mand, „du har altid sagt, at du elskede mig. Jeg vil tro dig, men bevis mig det! Hvis du skulde blive spurgt, om jeg i Nat har været hjemme, vil du sige: Ja?—Svar mig!“ ved- blev Leonardo med angstelig Hast, „dersom du ikke har bedrøbet mig, vil du gøre hvad jeg beder dig om.“ Sabine var endnu ikke kommen sig af sin Væjrt- telse, da der høres Skridt paa Trappen. Vedste- faderen, som var bleven vækket ved den usædvanlige Støj, kom ned for at spørge, hvad der var paa Færde.

Leonardo ilede hen til sin Fader, kastede sig for hans Fødder og raabte: „Fader, jeg er ikke værd, at I skal gøre noget for min Skuld; men dersom I har den mindste Medlidenshed med eders Søn, saa red mig og formaa ogsaa min Sustru dertil!“

„Jeg forlæser dig ikke“, svarede Oldingen. „Gvad er der ifet? Fra hvem skulde vi redde dig? Hvem vil gøre dig noget ondt?“

„Al, hvad Værnhjertighed med mig“, raabte Leo- nardo, „jeg har dræbt et Mennefe!“

„Morder!“ skreg den gamle og traadte forfærdet et Skridt tilbage; men Sabine krafted i Graad og sant krafted sig med paa en Stol.

„Fader“, vedblev Leonardo, „bring mig iffe i den yderste Glendighed! Fordom mig ikke, for I har hørt mig. I skal vide alt, men ikke nu. Jeg kan ikke nu fortælle om min Forbrydelse, men red mig! Det er nu- ligt, at de ikke finder mit Spor! Men dersom det sker, dersom man spørger eder og Sabine om mig, vil I da bevinde, at jeg har været hjemme hos eder i Nat?“

„Du forlanger altmaa falf Ed, falf Vidnesbyrd af os?“ spurgte Oldingen.

„For Mennefe, ikke for Gud“, sagde Leonardo hurtig. „Jeg vil gøre al den Ved, I vil paalægge mig. Jeg vil henlede mit Liv i Glendighed, i For- handelse — red mig kun for den menneskelige Retfæ- rdighed! Fader! Sabine! har Medlidenshed med eders uhyggelige Leonardo!“

Oldingen tav. Han kæmpede den tunge Kamp mellem Skærlighed og Medlidenshed med sin Søn og Væ- ren for Gud og hans Retfærdighed.

„Jeg gør det!“ sagde endelig Sabine med Væstem- hed. „Jeg vil være fortabt, naar jeg kun kan redde dig, Leonardo!“

„Sold!“ raabte Oldingen. „Sag ikke saa hurtig din evige Salighed! Endnu ved jeg ikke, hvad jeg skal gøre. Vi maa begge være enige, dersom Leonardo skal blive reddet. Tag dit Ord tilbage, Sabine! I Morgen tidlig vil vi holde Raad og indtil den Tid bede Gud om at opløse os. Gaa nu til Svile, min Søn, dersom du kan finde Svile, og vend dig i Ven til Gud, at han maa styrke dit Hjerte og sige dig, hvad du skal gøre.“

Om Morgenens gik det Rygte over hele Byen, at en Jæger fra det nærliggende Gods var bleven myrdet i Skoven, rimeligvis af Vildtutte. Man havde fundet Liget og bragt det til hans Vølg.

Da Brødrene Lucil ikke havde det bedste Ordet, blev de snart mistænkte for at have begaaet Mordet el- ler i det mindste for at være delagtige deri. Ogsaa den unge Francisco blev nævnt som Deltager i Mordet. Men Rygtet maatte snart tie, fordi baade Lucil og Francisco allerede tidlig paa Aftenen var fængslede for nogle Møvere, mens Mordet først lunde være begaaet ved Midnatstid, da den myrdede Skotbetjent havde været hjemme hos sin Familie til Allokken elleve.

I Leonardos Hus var der ingen Ro eller Svile. Hans Samvittigheds martrede ham med de grueltigste Skræler og forjog Sønnen fra hans Sine. Sabine til- bragte Natten med frugtesløse Væftærelser for at trøste sin Mand, men Vedste-faderen kæmpede i Vænnen den svære Kamp, som delte hans Sjæl mellem Faderkærlig- hed og Gudsfragt.

Dagen var endnu ikke frembrudt, da han traadte ind i sin Søns Værelse og opfordrede denne til at for- tælle, hvad der var foregaaet; da først kunde han af- gøre.

(Fortsættelse.)